

два — три пжти специалността си и да съмъ ималъ неудачи и неприятности въ живота, мога да кажа, че съмъ надвивалъ всички спънки и успѣхъ да постигна едно сравнително добро служебно и обществено положение. За материалното да не споменавамъ. То е такова, както на всѣки български държавенъ чиновникъ, па билъ той и висшъ.

Освенъ научнитѣ ми трудове, като най-важенъ активъ на живота си, резултатъ на личенъ трудъ и починъ, азъ считамъ: заслугитѣ си по създаването на земледѣлското опитно дѣло у насъ и грижитѣ ми за своєвремената подготовка на специалисти за опитнитѣ ни институти; създаването, закрепването и разрастването на земледѣлскитѣ застраховки въ нашата страна, както и на задължителната застраховка отъ пожаръ на държавнитѣ и обществени сгради; създаването на закона за държавенъ контролъ на застрахователнитѣ предприятия. Отъ моята обществено-културна дейность — заслугитѣ ми, като единъ отъ пионеритѣ на туризма у насъ; създаването на Сливенската културна дружба въ София; грижитѣ ми за написването и отпечатването на историята на гр. Сливенъ, както и усилията ми за икономическото повдигане на родния ми градъ.

И сега, когато трѣбва да приключа, принуденъ съмъ да изповѣдамъ, че ако доста учихъ и работихъ, като се стремѣхъ къмъ върховетѣ на знанието, убедихъ се, че колкото повече човѣкъ се издига на високо, толкова хоризонтитѣ предъ него се разширяватъ и загадкитѣ, скрити задъ тѣхъ, оставатъ непостижими, като идеалъ за градушитѣ поколения. Че никой не е достигналъ последнитѣ предѣли на знанието, а е спиралъ по пжтя на своитѣ стремежи, които ще бждатъ продължени отъ други следъ него. И правѣйки лична преценка по себе си, азъ виждамъ смирено, колко малко и нищожни сж нашитѣ знания и дѣла, които сж само едно слабо отражение на духа, който отлѣтява — изчезва въ вѣчността, а тѣхъ завещава за споменъ на поколѣнията.
